

Οι αρχαιολογικές μου εργασίες με ανύψωναν στα μάτια των κατοίκων του νησιού που, όπως όλοι οι Έλληνες, ήταν γεμάτοι θαυμασμό και έκπληξη στη θέα των Φράγκων, οι οποίοι έρχονται από τη μακρινή τους πατρίδα για να ψάξουν με πάθος μέσα στη γη για επιγραφές και αγάλματα τα οποία δεν πουλούν ποτέ.

Η παρουσία μου κολάκευε τον πατριωτισμό τους, θυμάμαι την επίσημη είσοδό μου στα Κατάπολα, ένα ωραίο βράδυ, μετά από μια μέρα ανασκαφών. Οι εργάτες μου κατέβαιναν από το βουνό, κουβαλώντας θριαμβευτικά στους ώμους τους κεφάλια και κορμούς, λερωμένους ακόμα από το χώμα, όπου κοιμούνταν τόσον καιρό, και ο Χαράλαμπος, καταχαρούμενος, είχε φορτώσει πάνω σ' ένα γαϊδουράκι, που έσκυβε λίγο κάτω από το βάρος, ένα διάταγμα των Σαμίων και έν αφιέρωμα στην Ιτωνία Αθηνά.

Κάθε πρωί, εκτός από τις Κυριακές και τις αργίες, έφευγα μαζί με δώδεκα ή δεκαπέντε εργάτες με κόκκινα φέσια και βράκες, τους οποίους είχα προσλάβει αρκετά εύκολα και δε καλή τιμή. Είχα αναγκαστεί να απορρίψω πολλούς υποψήφιους και να πάρω για εργάτη ένα διάκονο που, με το ανασηκωμένο του ράσο, έσκαβε χαρούμενα. Τρώγαμε το μεσημεριανό μας όλοι μαζί, καθισμένοι στο χορτάρι ή στα τοιχάκια. Ενώ αυτοί οι καλοί άνθρωποι αρκούσαν σε ένα κομμάτι τυρί, μια φέτα μαύρο ψωμί και λίγο δροσερό νερό, ο έφορος, ο Χαράλαμπος, ο Στρατάκης και εγώ μοιραζόμαστε βραστά χόρτα, ρύζι και ψάρια, πράγματα που σίγουρα φαίνονταν στους νησιώτες ασιατική πολυτέλεια. Με το σφύριγμα του Χαράλαμπου, οι σκαπανείς και τα φτυάρια ξανάρχιζαν να σκάβουν το έδαφος, προσέχοντας μη σπάσουν τη μύτη κάποιου θεού. Κραυγές χαράς ακούγονταν όταν βρίσκαμε ένα τμήμα τοίχου, κάποιον τάφο, μια πήλινη πλάκα ή κάποιο κομμάτι μάρμαρο. Εκείνοι που έχουν δει την αρχαιότητα μόνο μέσα από το γραφείο ή τη βιβλιοθήκη τους δεν μπορούν να καταλάβουν την ευτυχία που ένιωσα όταν έκανα την πρώτη μου ανακάλυψη στην ιερή αυτή γη. Ήταν ένα γυναικείο κεφάλι και, σαν από θαύμα, κανένα σπάσιμο δεν είχε παραμορφώσει την καθαρότητα του προφίλ. Είχε χώμα στα μάτια και στο στόμα, την ξεπλύναμε με καθαρό νερό: σιγά σιγά ξαναγινόταν ο εαυτός της, η λευκότητα και η ομορφιά της χαμογελούσαν στο φως της ημέρας.

Όλες εκείνες τις ατέλειωτες ώρες, όταν το σκάψιμο δεν εμφάνιζε τίποτα, κοίταζα γύρω μου το βαθούλωμα των κοιλάδων και το ανάγλυφο των βουνών. Πιστεύω πως, σε ολόκληρο το νησί, δεν υπάρχει ούτε μια γωνιά όπου δεν βούτηξε η ματιά μου, όπου δεν άφησα κάτι από τον εαυτό μου. Πόσο όμορφες στιγμές πέρασα, ρεμβάζοντας χαρούμενα στην ακρόπολη της Μινώας, στην ακρόπολη της Αρκεσίνης, στην τοποθεσία της αρχαίας Αιγιάλης! Όταν το σκέφτομαι, μου φαίνεται πως ένα διαυγές όραμα φωτίζει το εσωτερό μου όνειρο. Από τη Μινώα, έβλεπα, πέρα από τις μεγάλες χαράδρες τις χαραγμένες από το καπρίτσιο των χειμάρρων, την κωμόπολη της *Χώρας* απλωμένη σε μια κορυφή, τόσο όμοια,

λευκή καθώς ήταν, με χιονοστιβάδα. Το αεράκι απαλό, ο ουρανός καθαρός, η έντονη και υγιεινή αύρα σου χαίδευε το πρόσωπο φέρνοντας λεπτά αρώματα μέντας, ανάκατα με πελαγίσσιες μυρωδιές. Ένα διάχυτο φως διέγραφε με σαφή περιγράμματα τη θερμή γύμνια των βράχων πάνω από ένα μικρό τρίγωνο γαλανής θάλασσας. Το τοπίο αυτό ήταν διαυγές, συγκεκριμένο, γοητευτικό. Η Αρκεσίνη είχε κάτι πιο χοντροκομμένο, πιο άγριο: ο τόπος αυτός, απρόσιτος σχεδόν, ήταν το καταλληλότερο φρούριο. Για να ανέβεις στο στενό πλάτωμα όπου ένα άθλιο εκκλησάκι έχει διαδεχθεί τον αρχαίο ναό, πρέπει να σκαρφαλώσεις στις τραχιές πέτρες, όπου το πόδι γλιστράει και τρικλίζει. Γύρω, η χώρα ήταν έρημη: φτωχικές καλύβες, εκκλησάκια διάσπαρτα μέσα στα χώματα, εκτάσεις σκεπασμένες με χαλίκια, κάμποι με χλωμούς ασφοδέλους. Το κοντινότερο χωριό βρισκόταν τόσο μακριά, ώστε ο Χαράλαμπος προτίμησε να κοιμηθεί μέσα σ' έναν ιστορικό τάφο, από τον οποίο είχαμε βγάλει βόδια που ήταν άνετα εγκατεστημένα εκεί μέσα. Από ψηλά, όμως, το θέαμα είναι θαυμάσιο, θα ήθελα να έχω κρατήσει στα μάτια μου και την τελευταία λεπτομέρεια. Μου έδωσε την εξαίσια ηδονή να ξεχάσω για λίγο τις δυσάρεστες φροντίδες, την τυραννική εργασία, τη σκλαβιά του επαγγέλματος, για να γευτώ σε όλη της την καθαρότητα τη μαγεία των σχημάτων και των χρωμάτων. Παρευρισκόμενοι στις πρώτες καλές ημέρες, στο ξύπνημα της καλής εποχής, στη χαρά της καινούριας βλάστησης που ανατριχιάζει στην επερχόμενη ορμή της άνοιξης. Ποτέ δε θα ξεχάσω εκείνη την αστραφτερή θάλασσα, είναι αδύνατο μα δώσω με λέξεις την αγνότητά της, το υπέροχο ξεδίπλωμά της, τους φωτεινούς της κυματισμούς, κυρίως τη ζωντανή ψυχή που λες και κρυβόταν πίσω από την αιώνια κινητικότητά της. Όλα καλούσαν στη χαρά, στη γιορτή των αισθήσεων, στην ελεύθερη δράση. Και πως κατανοεί κανείς, μέσα στους εκτυφλωτικούς τούτους παραδείσους, την άνθηση των μύθων, την αρχή των ονείρων, τη γέννηση των θείων κορμιών, των οποίων η λευκότητα αναδύεται μέσα από τους αφρούς και τα τραγούδια των Ναϊάδων και των Τριτώνων που παίζουν μέσα στα ζεστά νερά, κάτω από το ανάλαφρο πέταγμα των περιστερών.

Επέστρεφα στο σπιτάκι μου την ώρα που το βασίλεμα του ήλιου χρύσιζε, με τις τελευταίες ακτίνες του, την κορυφή της ψηλής ακρόπολης. Από μερικά χωριουδάκια η θάλασσα δεν φαινόταν πια, ο ορίζοντας είχε κλειστεί από όλες τις πλευρές και συχνά, ενώ ο Χαράλαμπος και η ξενοδόχα ετοίμαζαν σφιχτά αυγά, ένιωθα ένα παράξενο συναισθημα, έτσι που βρισκόμουν τόσο μακριά από την πατρίδα, ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους που τα συναισθήματα και οι ιδέες τους έχουν μείνει απaráλλαχτα εδώ και αιώνες. Στο λιμάνι, οι αμυδροί αντίλαλοι των θορύβων του πολιτισμού έρχονταν με το θαλασσινό αεράκι. Αλλά, στις απόμερες κοιλάδες, τίποτα δεν τάραζε την ησυχία των ανθρώπων, και δεν ήξερα πια ούτε τι μέρα ήταν. Ψυχές απλές και καρτερικές κατοικούσαν σε καλύβες από σκέτη πέτρα. Τα περιορισμένα εκείνα μυαλά δεν είχαν ιδέα για τα προβλήματά μας, τις ανασφάλειές μας, τις γελοίες αυτάρκειές μας ή τις άκαρπες προσπάθειές μας. Η ασθενωμένη εκκλησούλα τους ήταν το καταφύγιο και η παρηγοριά τους, η συνηθισμένη καταφυγή των κρυφών τους επιθυμιών και των μυστικών τους μνησικακιών.

Ένιωθα τύψεις που ενόχλησα τους καλούς εκείνους ανθρώπους και οι έρευνές μου

παραλίγο να προκαλέσουν επανάσταση στο νησί, δε θα υπενθύμιζα τη σειρά των περιπετειών μου και τις δίκες μου, αν αυτά τα μικρά γεγονότα δε με είχαν βοηθήσει να καταλάβω την πονηρή απλότητα και την αφελή κατεργαριά του τοπικού χαρακτήρα.

Πρώτα τσακώθηκα με μια γριά, ρυτιδωμένη αλλά ιδιαίτερα καβγατζού για την ηλικία της. Την έλεγαν Μαρουλιά και θυμήθηκε, δεν ξέρω πως, ότι η ακαλλιέργητη γη όπου κάποτε υψώνονταν οι ναοί της Μινώας της ανήκε: χρειάστηκε λοιπόν να διαπραγματευτώ μαζί της. Η πρώτη συνομιλία έγινε στην ίδια την ακρόπολη, την οποία θεωρούσε ιδιοκτησία της. Ο Χαράλαμπος έξαλλος και επιθετικός, ο παπά-Πράσινος, αρχιμανδρίτης της πρωτεύουσας, υπομονετικός, διαλλακτικός και αρχαιολόγος, ήταν μαζί μου. Η γυναικούλα προσπάθησα πρώτα να με κάνει να τη λυπηθώ, μιλούσε με ένα ύφος κακομοίρικο, λέγοντας, με όσο το δυνατόν πιο λυπητερό χαμόγελο:

- Βοτανίζω, να φάμε το βράδυ. Δεν έχουμε λεφτά.

Απαιτούσε, πριν διαπραγματευτεί, να φωνάξουμε το γιο της για να τον συμβουλευτεί, ο οποίος δεν ξέρω τι δουλειά έκανε στα προάστια της Αθήνας. Έπρεπε να τηλεγραφήσουμε και, καθώς ο κ. τηλεγραφητής, κομπότατος νεαρός από την Άνδρο, ήταν πολύ γνωστός στο νησί, την επομένη όλος ο κόσμος είχε μάθει τα γεγονότα. Οχτώ μέρες αργότερα, ένα αγόρι με πολύ αέρα και αρκετά αυθάδικο ύφος ξεμπάρκαρε στη σκάλα της Αμοργού φορώντας με πολύ καμάρι ένα "ευρωπαϊκό" κασκέτο αγορασμένο στην Ερμού. Η συνάντηση μητέρας και γιου δεν ήταν και πολύ συγκινητική, τον ρώτησε αν έφερε τίποτα στο σπίτι, απάντησε βγάζοντας από την τσέπη του ένα πολυκαιρισμένο πορτοκάλι, και έφαγε το μισό. Λίγες μέρες αργότερα, ήρθε να με παρακαλέσει να της δώσω λεφτά για να διώξει εκείνο το ανυπόφορο υποκείμενο. Θεώρησα ότι έπρεπε να δεχτώ, από διπλωματία, και ο Χαράλαμπος αναγκάστηκε να αγοράσει ένα εισιτήριο τελευταίας θέσης για το επόμενο πλοίο, φροντίζοντας να τα ψάλει στη γυναικούλα για την ασυνέπεια των πράξεών της.

Όλα πήγαιναν καλά για κάμποσο καιρό. Η Μαρουλιά δεχόταν τους λογικούς μας όρους και διασκέδαζε βλέποντας μας να βγάζουμε με φροντίδα όλα τα αγκάθια από το χωράφι της. Μια μέρα, καθώς βλέπαμε να βγαίνουν από τη γη σκαλοπάτια, που δεν ήταν για μένα ό,τι η σκάλα της Ακρόπολης για τον Βεϋλε', η γυναίκα έδειξε τη χαρά της με φωνές και δήλωσε πως θα ερχόταν να πλύνει "με σαπούνι" τα μαρμάρινα σκαλοπάτια. Σύντομα όμως, νομίζοντας ότι το οικόπεδό της περιείχε θησαυρούς, αποκτούσε όλο και πιο παράλογες απαιτήσεις. Ήθελε 100 δραχμές, 1.000 δραχμές, όσο το δυνατόν περισσότερες δραχμές. Ειδάλλως, απειλούσε να σταματήσει τις εργασίες μας. Τα παρακάλια του παπά, οι απειλές του Χαράλαμπου, οι δειλές αντιρρήσεις του εφόρου, τα τραυλίσματα του επιστάτη, που δεν είχε πειθώ, η απαρίθμηση των ποσών που είχα δώσει και των συμφωνιών που είχαν γίνει, όλα αυτά μάταια πάλεψαν το πείσμα της γριάς. Ο παπάς υποπτευόταν πως τη συμβούλευαν *κακοήθεις άνθρωποι*. Ήταν φανερό πως η γριά περίμενε να έρθει ένας έμπορος αρχαιοτήτων από την Αθήνα, να συνεχίσει τις ανασκαφές που είχα αρχίσει εγώ, γι'

αυτό αφήφησα τις απαγορεύσεις της χωρίς καμιά τύψη.

Τότε συνέβη μια σοβαρή σκηνή. Ένα πρωί, το βουνό του αγίου Ηλία διέγραφε καθαρότερα από ποτέ, στο διάφανο ουρανό, το υπέροχο γκριζο τρίγωνό του, τα δρομάκια έλαμπαν. Καθόμουν ανάμεσα σε δυο πέτρες απολαμβάνοντας τη χλιαρή γλύκα, χαμένος μέσα σε μια ηλιόλουστη απραξία. Λίγο αργότερα, το σφύριγμα του Χαράλαμπου αντήχησε σύντομο και διαπεραστικό, και οι σκαπάνες ξανάρχισαν να ανεβοκατεβαίνουν ορμητικά πάνω από τα ορύγματα. Ξαφνικά η Μαρουλιά, που σίγουρα οι συνηθισμένοι της σύμβουλοι της είχαν πάρει τα μυαλά, καταφτάνει κραυγάζοντας και χειρονομώντας σαν άγρια σκύλα:

□ - *Παύσατε κατά νόμον! Παύσατε κατά νόμον!*

Ο Χαράλαμπος ακατάδεχτος δεν απαντάει καν. Ο επιστάτης Στρατάκης ανεβαίνει σε μια πέτρα και τραυλίζει με πομπώδεις φράσεις ότι η κυβέρνηση, ο υπουργός, αποφάσισε να γίνουν ανασκαφές στο χωράφι της, πως θα τιμωρηθεί για συνενοχή με τους παλαιοπώλες "που ξεθάβουν κρυφά και πουλάνε τις αρχαιότητες της πατρίδας".

Οι εργάτες συνεχίζουν να σκάβουν με κρυφή ειρωνεία, η Μαρουλιά φεύγει σαν τρελή και κατρακυλάει στις πετρώδεις πλαγιές του βουνού με ευλυγισία κατσικιού... Τρεις τέσσερις ώρες αργότερα, ο παπα-Πράσινος, που ατένιζε τον ορίζοντα, βλέπει στο δρόμο της Χώρας μια ομάδα να πλησιάζει κατεβαίνοντας τις πλαγιές. Είναι πάλι η Μαρουλιά, αυτή τη φορά μαζί με τον ενωμοτάρχη της χωροφυλακής και το γραμματέα του ειρηνοδικείου. Η κόρη της Μαρουλιάς και ο άσπρος σκύλος του κ. γραμματέα ακολουθούν το μπουλούκι λαχανιασμένοι.

Ο κ. γραμματέας προχώρησε με τη ψυχρή μεγαλοπρέπεια ανθρώπου που έχει να εκτελέσει κάποια αποστολή. Και ο ακόλουθός του, ο ενωμοτάρχης φαινόταν πως είχε συναίσθηση του αξιώματός του. Ο επιστάτης αναγκάστηκε πάλι να απαντήσει, ο έφορος, προβλέποντας δυσκολίες, είχε μείνει στο σπίτι του με γερό συνάχι. Αυτή τη φορά, ο υπέροχος Στρατάκης είχε ευφράδεια, δεν είπε σχεδόν τίποτα, εκτός από το ότι είχε μια εντολή, την οποία θα εκτελούσε μέχρι τέλους. Οι απαντήσεις του Χαράλαμπου ήταν λιγότερο ειρηνικές. Άρχισε να λογομαχεί με το χωροφύλακα και το γραμματέα. Αντάλλαξαν βαριές κουβέντες. Η δικαστική εξουσία και οι ένοπλες δυνάμεις ηρέμησαν. Τελικά, η Μαρουλιά άρχισε να γίνεται πιο διαλλακτική, αλλά, κάθε φορά που περνούσε από τα Κατάπολα, θρηνούσε πάνω από τα κεφάλια των αγαλμάτων, πάνω από τους "βασιλιάδες" που βρίσκαμε στο χωράφι της, και άφηνε να εννοηθεί ότι είχε φερθεί απερίσκεπτα πιστεύοντας ακράδαντα πως δε θα βρίσκαμε τίποτα.

Όλες αυτές οι φιλονικίες και οι διαπραγματεύσεις με έφθειραν. Ένα χωράφι με κριθάρι με εμπόδισε να αποκαλύψω ένα ναό του Πυθίου Απόλλωνα, αν ο Ζευσ ο Τεμενίτης δεν αποκαλύφθηκε στα περίεργα μάτια του μορφωμένου κόσμου, αυτό οφείλεται σε λίγα εκτάρια καλαμποκιού, που βρίσκονταν εγκλωβισμένα, δυστυχώς, στην ιερή επικράτεια του θεού. Εξάλλου, ο έφορος δε με υποστήριζε αρκετά. Ο Χαράλαμπος εξαγριωνόταν κάθε μέρα με τη νωθρότητα του και τον αποκαλούσε *κότα*. Μέσα στη μοναξιά οι σχέσεις μας οξύνθηκαν. Στην αρχή είμαστε πολύ καλοί φίλοι, μου εξέφραζε, με ποιητικές λέξεις, τη γνώμη του για τα κορίτσια της περιοχής, μου διηγόταν τις φοιτητικές του περιπέτειες στις μπιραρίες του Μονάχου και της Δρέσδης και σπάνια άφηνε να του ξεφύγει ευκαιρία που να μην πλέξει το εγκώμιο της Γερμανίας: "Στη Γερμανία, έλεγε, τα άλογα είναι έξυπνα. Μια φορά στο τσίρκο, είδα ένα που μέτραγε μέχρι το δέκα". Δεν άντεξα να μην του περιγράψω, από εθνική φιλαυτία, τα θαύματα του Ιπποδρόμου και τα τετραπέρατα μικρά τετράποδα που παρουσιάζουν εκεί ελεύθερα. Τρώγαμε παρέα, καμιά φορά τσιμπούσε με το πιρούνι του κάποιο καλό κομμάτι και μου το πρόσφερε στοργικά. Ένας φίλος μου από τη Γαλλία είχε έρθει να με δει στην εξορία μου και καθώς, το πρώτο βράδυ, δεν ήξερε πως να τακτοποιηθεί για να κοιμηθεί, ο έφορος του έδωσε ευγενικά ένα από τα σεντόνια του.

Αλλά οι καλές αυτές σχέσεις δεν μπορούσαν να διαρκέσουν. Ο καημένος ο νεαρός βαριόταν, βιαζόταν να τελειώσει, το λυπημένο βλέμμα του ακολουθούσε κάθε πλοίο που έφευγε, σκεφτόταν τα ωραία ποτηράκια ρακή, τις ατέλειωτές συζητήσεις, τις φλύαρες εφημερίδες και τα ζαχαρωτά του Σόλωνα στην Αθήνα. Επέμενε να μιλάει για κάποιον ξάδελφό του που ήταν γιατρός στη Σύρα και διασκέδαζε πολύ. Χωρίς να το θέλω, η επιμονή μου να μείνω στο νησί τον εκνεύριζε. Αυτή η ζωή Ροβινσώνα τον κούρασε τόσο, που αρρώστησε. Τον φρόντισα με μια αφοσίωση που θα την έβρισκα αξιοθαύμαστη, αν δε μου το απαγόρευε η συνήθεια που επιβάλλει στους Δυτικούς να είναι μετριοφρονες. Ο Θεός να σας φυλάει, να μη φροντίσετε ποτέ έφορο σε μακρινό νησί! Κάθε συμβουλή μου ήταν αναποτελεσματική. Αντίθετα, τρεις γριές εφάρμοζαν στον Παναγιώτη θεραπευτική με ξόρκια και μαγικά. Έκαιγαν στο δωμάτιο του έρημου συναχωμένου φύλλα από κάποιο μυστηριώδες φυτό και μ' αυτά έκαναν το σήμα του σταυρού πάνω από το σώμα του. Ζητούσε δυνατά: *ένα καθάριο*, για να σταματήσει ο ερεθισμός του στήθους. Μόλις ανάρρωσε, φούντωσε ξανά η επιθυμία να φύγει, και σίγουρα, βαθιά μέσα του, παρακαλούσε όλους τους αγίους της Αγίας Ορθοδόξου Εκκλησίας να κατευθύνουν τις σκαπάνες μου σε στείρα εδάφη και να κάνουν τους ιδιοκτήτες πολύ κακούς. Το γεγονός ότι ο υπάλληλος αυτός ξέχασε τις υποχρεώσεις του δεν πρέπει να μας εκπλήσσει και πολύ, αλλά αυτό που μου έκανε εντύπωση είναι ότι ο Παναγιώτης δεν κατάλαβε πως αυτό που τον συνέφερε πάνω απ' όλα ήταν να συμμαχήσει μαζί μου. Οι νησιώτες είχαν πράγματι δηλώσει ότι θα επαναστατούσαν αν οι αρχαιότητές τους που, όπως έλεγαν, ήταν ό,τι πολυτιμότερο είχαν έφευγαν για το μουσείο της Σύρας. Όσο πλησίαζε το καλοκαίρι, οι καλοί αυτοί άνθρωποι είχαν σχεδόν τρελαθεί, και αποδείχτηκε ότι η φαντασία τους διεγειρόταν εύκολα. Ένα πρωί ο Χαράλαμπος ανέβηκε στο δωμάτιό μου πολύ ταραγμένος φωνάζοντας:

- Κύριε, κύριε, η γαλλική σημαία!

Πράγματι, στο λιμάνι των Καταπόλων, η τρίχρωμη και η ρώσικη σημαία κυμάτιζαν στους ιστούς ενός από εκείνα τα όμορφα καράβια που στην Ανατολή τα λένε *μπρατσέρες*. Ο

γραμματέας της ρώσικης πρεσβείας κ. Μπασμέτιεφ και ο γραμματέας της γαλλικής πρεσβείας κ. Gery έκαναν βόλτα στο Αρχιπέλαγος με τον

Ιωάννη το Θεολόγο

και είχαν την ευγενική ιδέα να έρθουν να με δουν στην ερημιά μου, όπου τους υποδέχτηκα όσο καλύτερα μπορούσα. Αυτοί οι κύριοι, συλλέκτες και τουρίστες, έψαχναν για κομψοτεχνήματα, αγόρασαν, ανάμεσα σε άλλα περίεργα, ένα είδος κασέλας που χρησίμευε για πάγκος στο δικό μου δωμάτιο και τους φάνηκε γραφικό και χωριάτικο, όπως το επιθυμούσαν. Μόλις το έπιπλο πήρε το δρόμο για τη θάλασσα, προσεχτικά τοποθετημένο στους ώμους δύο Αμοργιανών, και επιβιβάστηκε στον

Ιωάννη το Θεολόγο,

μια φήμη απλώθηκε στους τρεις δήμους του νησιού: χωρίς αμφιβολία οι αρχαιότητες είχαν κλειστεί στην κασέλα και είχαν μεταφερθεί στα ανοιχτά, ο πρεσβευτής της Γαλλίας ήταν συνένοχός μου, μερικά υποκείμενα έτρεξαν στην πρωτεύουσα και έκαναν σκηνή στον εξαιρετο δήμαρχο Βλαβιανό, που του πέταξε έξω. Λίγο ακόμα και θα είχαν τραγουδήσει, εξαιτίας της άκακης εκείνης επιδρομής, το γνωστό τραγούδι

Πουλιά μην κελαδήσετε, τα δέντρα μην ανθήτε, της Αμοργού την συμφορά πολλά να λυπηθείτε.